Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător – Mîțu Gheorghe
Dosarul nr. 2ri-565/24
2-22071735-02-2ri-23122024

D E C I Z I E

03 noiembrie 2025
mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ și în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând recursul declarat de administratorul autorizat Breahnă Filip,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 28 noiembrie 2024, emisă în cadrul procesului de insolvabilitate, intentat față de SRL „Cuzneț Food", la cererea administratorului autorizat - Breahnă Filip, cu privire la încasarea remunerației pentru exercitarea funcției de administrator provizoriu și de lichidator al SRL „Cuzneț Food"

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei

În procedura Judecătoriei Chișinău sediul central, se află spre examinare procesul de insolvabilitate intentat față de SRL „Cuzneț Food".

Astfel, la data de 23 mai 2022, creditorul Firma "Vafor" SRL, s-a adresat instanței de judecată cu cerere introductivă cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate în privința debitorului SRL "Cuznet Food".

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 27 mai 2022, cererea introductivă a fost admisă spre examinare, iar prin hotărârea aceleiași instanțe din 26 septembrie 2022, s-a intentat procesul de insolvabilitate în privința debitorului SRL "Cuznet Food", cu inițierea procedurii simplificate a falimentului, fiind numit în funcția de lichidator, administratorul autorizat Breahnă Filip, fiind fixat termenul de înaintare a cererilor de validare a creanțelor pentru creditori data de 10 noiembrie 2022 și fixată ședință de validare a creanțelor pentru data de 07 decembrie 2022.

La data de 04 octombrie 2024, lichidatorul SRL ”Cuznet Food” - Breahnă Filip, a depus cerere cu privire la aprobarea și încasarea remunerației pentru exercitarea funcției de administrator provizoriu al SRL ”Cuznet Food” și încasarea acesteia de la membrul organelor de conducere a debitorului insolvabil SRL ”Cuznet Food” - Cuznețov Iuri.

La data de 27 iunie 2024, lichidatorul SRL ”Cuznet Food” - Breahnă Filip, a depus cerere cu privire la aprobarea și încasarea remunerației pentru exercitarea funcției de lichidator al SRL ”Cuznet Food” și încasarea acesteia de la membrul organelor de conducere a debitorului insolvabil SRL ”Cuznet Food” - Cuznețov Iuri.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Chișinău sediul central din 19 noiembrie 2024, s-a dispus conexarea celor două cereri și examinarea acestora într-o procedură unică.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 28 noiembrie 2024, cererile administratorului autorizat Breahnă Filip cu privire la aprobarea și încasarea remunerației pentru exercitarea funcției de administrator provizoriu și lichidator al SRL ”Cuznet Food” și încasarea acesteia de la membrul organelor de conducere a debitorului insolvabil, au fost respinse.

Solicitarea recurentului

La 03 decembrie 2024 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 8 alin. (2) din Legea insolvabilității*) administratorul autorizat Breahnă Filip, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 28 noiembrie 2024, prin care a solicitat casarea încheierii instanței de fond și emiterea unei noi încheieri de admitere a cererilor de remunerare a lichidatorului SRL ”Cuznet Food”, cu încasarea din contul ex administratorului SRL ”Cuznet Food” - Cuznețov Iuri a remunerației pentru perioada de lichidare în sumă de 82.000 lei și pentru perioada de observație în sumă de 28.000 lei.

În motivarea cererii de recurs administratorul a indicat că instanța de insolvabilitate a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor cauzei, fără a examina circumstanțele în raport cu regulile și normele ce guvernează speța, precum și probele prezentate, și argumentele expuse de către participanți.

Astfel, recurentul a remarcat că instanța de insolvabilitate a interpretat eronat culpa și aplicabilitatea art. 32 alin. (2) și art. 70 alin. (13) din Legea insolvabilității, invocând lipsa unei hotărâri de atragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere, or, aceasta a făcut o trimitere selectivă la Hotărârea Curții Constituționale nr. 16 din 09 iunie 2020, ignorând faptul că aceasta se referă doar

la imputarea stării de insolvabilitate, fără a impune în mod obligatoriu atragerea la răspundere subsidiară conform art. 248 Legea insolvabilității.

De asemenea, recurentul a menționat că culpa membrului organului de conducere poate fi stabilită în orice moment între declanșarea și încetarea procesului de insolvabilitate, prin orice act procedural emis de administratorul autorizat, or, în speță, culpa lui Cuznețov Iuri, în calitate de administrator și unic asociat al SRL „Cuznet Food" ce generează obligația de remunerare a administratorului provizoriu, se bazează pe faptul că nu a depus cererea introductivă.

În context, recurentul a subliniat că instanța a ignorat Hotărârea Curții Constituționale nr. 8/2022, prin care s-a constatat neconstituțională omisiunea art. 32 privind mecanismul de recuperare a cheltuielilor administratorului provizoriu atunci când debitorul nu deține bunuri și nu există persoane imputabile pentru insolvabilitate. Parlamentul nu a reglementat această omisiune, astfel încât aplicarea legislației generale și internaționale este necesară (art. 356 și art. 94 Cod procedură civilă, art. 1 Legea antreprenoriatului).

De altfel, recurentul susține că remunerația administratorului autorizat reprezintă un „bun" în sensul art. 1 Protocol 1 CEDO și art. 46 Constituția R. Moldova, iar refuzul de a o acorda a încălcat dreptul de proprietate și principiul securității raporturilor juridice, precum și dreptul la un proces echitabil (art. 6 CEDO).

În același timp, menționează că prima instanță nu a respectat principiul subsidiarității, aplicabilitatea tratatelor internaționale și jurisprudența CEDO privind „speranța legitimă" de a obține un avantaj patrimonial. Prin urmare, respingerea cererilor cu privire la încasarea remunerației administratorului autorizat reprezintă o apreciere arbitrară, neconformă legislației naționale și internaționale.

Referitor la argumentul instanței că „nu în toate cazurile administratorii autorizați urmează să fie remunerați", recurentul a menționat că această apreciere constituie o abordare contrară naturii predominant oneroase a relațiilor juridice civile și principiului dreptului de proprietate al administratorului autorizat.

Cu referire la prevederile din Legea insolvabilității și Legea nr. 161/2014, administratorul autorizat a menționat că este o persoană desemnată să supravegheze și să administreze activitatea debitorului pe durata procedurii de insolvabilitate sau restructurare, exercitând funcție profesională de interes public și având statut de liber profesionist, iar participarea sa este obligatorie pentru desfășurarea procedurii.

Astfel, art. 25 alin. (5) lit. i) și (6), art. 32 alin. (2), art. 52 alin. (1), art. 70 alin. (1) și (13), și art. 66 lit. e) din Legea insolvabilității prevăd clar dreptul administratorului autorizat la remunerație și recuperarea cheltuielilor, precum și

modalitatea de acoperire a acestora de la membrii organelor de conducere ai debitorului în lipsa masei debitoare, or, norma legală nu prevede că activitatea administratorului autorizat ar fi gratuită.

De asemenea, susține că art. 43 Constituția R. Moldova și jurisprudența CEDO (*art. 4 CEDO, cauza Puziinas c. Lituaniei*) confirmă dreptul la muncă remunerată, inclusiv pentru activitatea liber profesionistă de interes public.

Prin urmare, refuzul instanței de a acorda remunerația Administratorului autorizat - Breahnă Filip, constituie încălcarea dreptului de proprietate și a principiului securității raporturilor juridice.

În concluzie, recurentul susține că prima instanță a dat o apreciere eronată probelor în cauză, astfel, având în vedere lipsa bunurilor în patrimoniul SRL „Cuzneț Food" și inexistența altor persoane imputabile, administratorul autorizat este îndreptățit să solicite încasarea remunerației sale direct de la administratorul și unicul asociat Cuznețov Iuri, conform legii.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând încheierea contestată în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Completul statuează că recursul declarat de administratorul autorizat Breahnă Filip urmează a fi respins, cu menținerea încheierii primei instanțe, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit art. 356 Cod de procedură civilă, cererea de declarare a insolvabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolvabilității.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Corespunzător art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Potrivit art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În fapt, din materialele cauzei se atestă că prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 27 mai 2022, a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de Firma "Vafor" SRL, cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate în privința debitorului SRL "Cuznet Food", iar în calitate de administrator provizoriu a fost numit administratorul autorizat Breahnă Filip.

Ulterior, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central din 26 septembrie 2022, s-a intentat procesul de insolvabilitate în privința debitorului SRL "Cuznet

Food”, cu inițierea procedurii simplificate a falimentului, în funcția de lichidator fiind numit administratorul autorizat Breahnă Filip.

La 04 octombrie 2024 și 27 iunie 2024, administratorul autorizat Breahnă Filip, a depus cereri cu privire la aprobarea și încasarea remunerației pentru exercitarea funcției de administrator provizoriu al SRL ”Cuznet Food” și respectiv pentru exercitarea funcției de lichidator al SRL ”Cuznet Food”, cu încasarea acestora de la membrul organelor de conducere a debitorului insolvabil SRL ”Cuznet Food” - Cuznețov Iuri.

Fiind investită cu soluționarea cauzei în fond, prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central din 28 noiembrie 2024, cererile administratorului autorizat Breahnă Filip cu privire la aprobarea și încasarea remunerației pentru exercitarea funcției de administrator provizoriu și lichidator al SRL ”Cuznet Food” și încasarea acesteia de la membrul organelor de conducere a debitorului insolvabil, au fost respinse.

În materie de drept, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea cu privire la administratorii autorizați, în sensul prezentei legi, noțiunea de administrator autorizat (denumit în continuare administrator) semnifică orice persoană fizică învestită potrivit legii cu atribuții de supraveghere și/sau de administrare a persoanelor juridice de drept privat sau a întreprinzătorilor individuali aflați în proces de insolvabilitate sau de dizolvare”, iar art. 3 alin. (1) și (2) Legea cu privire la administratorii autorizați prevede că, administratorul desfășoară o activitate de liber profesionist de interes public, care nu este activitate de întreprinzător. Profesia de administrator poate fi exercitată doar de persoanele autorizate în condițiile prezentei legi și incluse în Registrul administratorilor autorizați.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 25 alin. (5) lit. i) din Legea insolvabilității, unul dintre drepturile administratorului provizoriu/administratorului insolvabilității/lichidatorului este primirea remunerației și recuperarea cheltuielilor, confirmate de instanța de insolvabilitate, suportate de administratorul provizoriu în activitatea sa, iar conform alin. (6) din aceeași normă, cuantumul de remunerare a administratorului provizoriu îl stabilește instanța de insolvabilitate în mărime fixă, pentru fiecare lună de activitate efectiv lucrată și confirmată documentar, care nu poate fi mai mică de coeficientul minim de multiplicare recomandat pentru stabilirea salariilor de funcție ale conducătorilor încadrați în unitățile ce nu aplică sistemul de salarizare bazat pe rețeaua tarifară unică de salarizare, înmulțit la cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real la unitățile cu autonomie financiară.

În context, conform art. 32 alin. (1) și (2) din Legea insolvabilității, cheltuielile judiciare aferente perioadei de observare a debitorului privind taxa de stat, privind remunerarea administratorului provizoriu, privind notificarea, privind convocarea ședințelor și comunicarea actelor de procedură efectuate de administratorul

provizoriu se suportă din patrimoniul debitorului. Prin tranzacţie se poate stabili o altă ordine de repartizare a cheltuielilor judiciare; În cazul în care în patrimoniul debitorului nu există bunuri ori acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile procesului de insolvabilitate, obligația de achitare a remunerației administratorului provizoriu și de acoperire a cheltuielilor efectuate de acesta în perioada de observare a debitorului este trecută în sarcina organului executiv al debitorului.

Reieșind din prevederile art. 70 alin. (1)-(5) al Legii insolvabilității, pentru îndeplinirea funcțiilor, administratorul/lichidatorul are dreptul la remunerație și la compensarea cheltuielilor aferente. Remunerația administratorului/lichidatorului se constituie din onorarii fixe și onorarii de succes sub formă procentuală și se achită în monedă națională, inclusiv în cazul în care remunerația se determină în funcție de creanțe/sume în valută străină. Cuantumul onorariul fix al administratorului/lichidatorului se stabilește de către comitetul creditorilor ori, în cazul în care acesta nu este constituit, de către adunarea creditorilor prin negocieri. Acest cuantum nu poate fi mai mic decât mărimea medie a intervalului pentru stabilirea salariilor de funcție aprobat de Guvern. Onorariul fix stabilit pentru administrator/lichidator se plătește lunar din patrimoniul debitorului. Comitetul creditorilor sau, după caz, adunarea creditorilor, după primul an de la emiterea hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate, poate decide reducerea cuantumului onorariului fix al administratorului/lichidatorului, dar nu mai jos decât mărimea minimă a intervalului pentru stabilirea salariilor de funcție aprobat de Guvern.

Suplimentar, potrivit alin. (13) din norma citată supra, în cazul în care se constată că debitorul nu dispune de bunuri sau că bunurile lui nu pot acoperi cheltuielile procedurii de insolvabilitate sau ale procedurii falimentului, achitarea onorariului fix administratorului/lichidatorului, precum și compensarea cheltuielilor aferente se trec în mod solidar, prin încheiere judecătorească (s.i.), în obligația organelor de conducere ale debitorului consemnate la art. 247. Încheierea judecătorească se emite cu citarea administratorului/lichidatorului, a membrilor organelor de conducere ale debitorului în a cărui obligație se cere trecerea acoperirii cheltuielilor masei debitoare, a președintelui comitetului creditorilor. Încheierea poate fi atacată cu recurs de persoanele vizate în ea. Neprezentarea părților citate legal nu împiedică examinarea cauzei.

La caz, instanța de recurs reține că potrivit înscrisurilor anexate la dosar, debitorul SRL „Cuzneț Food” nu dispune de bunuri, iar prin urmare, prin prisma prevederilor art. 32 alin. (2) și art. 70 alin. (13) din Legea insolvabilității, remunerarea administratorului provizoriu/lichidatorului în perioada de observare și de lichidare, ar putea fi acoperită din contul membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil și anume din contul lui Cuznețov Iuri, or, acesta a deținut

funcția de administrator al SRL „Cuzneț Food” până la momentul intentării procesului de insolvabilitate și totodată, era unicul asociat al societății, deținând 100% din părțile sociale.

Cu toate acestea, simpla sa calitate de asociat (inclusiv de asociat unic la momentul intentării procedurii) nu îi conferă automat statutul de membru al organelor de conducere, deoarece legea distinge clar între administrator și asociat, or răspunderea prevăzută la art. 247 se aplică doar persoanelor care au exercitat efectiv funcții de conducere.

De altfel, legiuitorul nu a inclus asociații unei societăți comerciale în categoria membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, or, în această listă se regăsesc doar: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (observatori), lichidatorii, membrii comisiilor de lichidare și contabilii.

Prin urmare, deoarece legiuitorul nu a inclus asociații în lista membrilor organelor de conducere, este inadmisibilă o interpretare extensivă care să le confere acest statut, respectiv deși dreptul administratorului autorizat Breahnă Filip de a solicita, în principiu, încasarea remunerației de la Cuznețov Iuri pentru perioada de activitate ca administrator provizoriu și lichidator în cadrul procedurii simplificate de faliment, este indiscutabil, totuși, simpla deținere a statutului de membru al organelor de conducere în ultimele 24 de luni premergătoare intentării procedurii de insolvabilitate, nu constituie temei de a obliga Cuznețov Iuri să achite remunerația administratorului provizoriu/lichidatorului pentru activitatea efectiv prestată în această funcție.

Suplimentar, conform prevederilor pct. 79 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 16 din 09 iunie 2020, privind excepția de neconstituționalitate a art. 70 alin. (3) și (13) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 (*achitarea onorariului fix administratorului/lichidatorului și compensarea cheltuielilor aferente care se trec în mod solidar în obligația organelor de conducere ale debitorului*), rezultă că ”[…] textele „*le suportă membrii organelor de conducere și asociații, acționarii sau membrii debitorului*” din articolul 32 alin. (2) și „*în obligația organelor de conducere ale debitorului*” din art. 70 alin. (13) ale Legii insolvabilității, sunt constituționale, în măsura în care le este demonstrată culpa la apariția stării de insolvabilitate”.

De altfel, dat fiind faptul că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 05 decembrie 2023 (menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2024), a fost respinsă cererea lichidatorului SRL „Cuzneț Food” - Breahnă Filip cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului, Completul consideră că nu s-a demonstrat culpa

administratorului Cuznețov Iuri, la apariția stării de insolvabilitate a SRL „Cuzneț Food”, iar simplul fapt că acesta din urmă deținea statut de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în ultimele 24 luni premergătoare intentării procesului de insolvabilitate, nu este suficient pentru a dispune încasarea de la aceștia a remunerației solicitate de lichidator.

În context, instanța de recurs consideră constatat faptul că administratorul autorizat Breahnă Filip și-a îndeplinit atribuțiile corespunzătoare și prin urmare beneficiază de dreptul la remunerație, însă în lipsa demonstrării culpei membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, încasarea remunerației ar echivala cu aplicarea unui text de lege declarat neconstituțional, deci nul prin prisma prevederilor art. 140 alin. (1) din Constituție și constituie o ingerință neprevăzută de lege în dreptul de proprietate a membrilor organelor de conducere a debitorilor insolvabili culpa cărora nu a fost demonstrată în cauzarea stării de insolvabilitate a debitorilor insolvabili.

În altă ordine de idei, cu privire la argumentele recurentului despre încălcarea dreptului lui de proprietate prin emiterea încheierii contestate, instanța relevă că partea a doua a art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, înscrie trei condiții în care privarea de un bun nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate al titularului asupra acelui bun, și anume: a) privarea să fie prevăzută de lege, adică de normele interne aplicabile în materie; b) să fie impusă de o cauză de utilitate publică; c) să fie conformă cu principiile generale ale dreptului internațional.

Jurisprudența organelor Convenției a mai adăugat o condiție specifică situației de privare de proprietate, anume necesitatea indemnizării corespunzătoare a titularului dreptului.

În sfârșit, tot ca o creație jurisprudențială s-a impus o condiție comună atât în privința privării de proprietate, cât și în materia limitărilor exercițiului acestui drept, prevăzute de par. 2 al art. 1 din Protocolul nr. 1, respectiv orice limitare trebuie să fie proporțională cu scopul avut în vedere prin instituirea ei.

După cum a decis cu valoare de principiu fosta Comisie, o privare de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite în scopul vizat; privarea de proprietate trebuie să menajeze un just echilibru între exigențele de interes general și imperativele fundamentale ale individului, în special prin indemnizarea rezonabilă și proporțională a valorii bunului, acordată titularului acest.

Totodată, Curtea a stabilit în jurisprudența sa pe marginea art. 1 din Protocolul nr. 1 Adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, cu referire la faptul dacă anumite drepturi ce decurg din exercitarea unei profesii liberale cad sau nu sub incidența protecției oferite de art. 1 din Protocolul nr. 1 Adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și

Libertăților Fundamentale că în măsura în care un avocat a acordat asistență juridică nu în baza unui contract încheiat cu clientul său, ci prin desemnarea lui spre a efectua această activitate de către baroul în care era înscris, nu poate pretinde că are un drept protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1, din moment ce biroul de consultanță juridică și de apărare organizat de acel barou a reținut că cel apărat era într-o adevărată stare de necesitate, lipsit de orice mijloace materiale. Prin însăși intrarea în profesie, reclamantul a consimțit, cu privire la situația de care s-a plâns, astfel nu o mai poate denunța, deoarece atunci când începe cariera un avocat, pe baza unui anumit ”bilanț prospectiv”, cântărește bine avantajele și dezavantajele acestei profesii, acestea din urmă fiind perfect previzibile, inclusiv cele ce rezultă din obligația asigurării, în unele situații, a asistenței judiciare gratuite.

Așa fiind, Curtea a decis că într-o asemenea situație, nicio creanță nu s-a născut vreodată în patrimoniul reclamantului, mai ales că cheltuielile avansate nu au fost importante, iar munca depusă a putut fi asimilată unui interes social, compatibilă cu dispozițiile art. 4 din Convenție, care interzic desfășurarea unei munci forțate.

Mai mult ca atât, în sensul jurisprudenței CtEDO, art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO nu recunoaște dreptul de a deveni proprietarul unui bun, el se aplică numai cu privire la bunurile ”actuale” ale reclamantului; acesta nu se poate plânge de o atingere a dreptului său de proprietate, câtă vreme nu demonstrează existența lui.

Instanța consideră că aceste constatări din jurisprudența CtEDO, se aplică la soluționarea cererilor privind încasarea remunerației administratorilor autorizați pentru perioada provizorie sau perioada de faliment simplificat, după caz.

Astfel, din prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 161 din 18 iulie 2014 rezultă că administratorul desfășoară o activitate de liber profesionist de interes public, care nu este activitate de întreprinzător (s.i.).

Din perspectiva art. 1 pct. 1) din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi nr. 845 din 03 ianuarie 1992 rezultă că antreprenoriatul este activitatea de fabricare a producției, executare a lucrărilor și prestare a serviciilor, desfășurată de cetățeni și de asociațiile acestora în mod independent, din proprie inițiativă, în numele lor, pe riscul propriu și sub răspunderea lor patrimonială cu scopul de a-și asigura o sursă permanentă de venituri.

Prin urmare, în sensul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 161 din 18 iulie 2014 activitatea de liber profesionist de interes public, care nu este activitate de întreprinzător, nu presupune în mod necesar ca în toate cazurile administratorii autorizați să beneficieze de remunerație necondiționat.

Or, dreptul administratorului provizoriu sau al lichidatorului de a solicita încasarea remunerației de la membrii organelor de conducere ale debitorului insolvabil este condiționat, în sensul pct. 79 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 16 din 09 iunie 2020, de demonstrarea culpei acestora la cauzarea stării de insolvabilitate.

Prin condiționarea dreptului administratorilor autorizați de a încasa remunerația de la membrii organelor de conducere ale debitorului insolvabil de demonstrarea culpei acestora la cauzarea stării de insolvabilitate, nu se încalcă sub nici o formă dreptul la remunerație al acestora, deoarece în sensul jurisprudenței CtEDO, instanța de contencios european al drepturilor omului a stabilit că art. 1 din Protocolul nr. 1 Adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, cuprinde trei norme distincte strâns legate între ele:

- Prima normă, de ordin general, este cea din prima frază a art. 1 din Protocolul nr. 1 Adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, principiul general al necesității respectării dreptului de proprietate: ”Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale”;
- A doua normă, prevede posibilitatea privării unui titular, prin acțiunea organelor statului, de dreptul său de proprietate. Această normă este cuprinsă în cea de-a doua frază a primului alineat: ” Nimeni nu poate fi privat de dreptul său de proprietate decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional”;
- A treia normă, recunoaște statelor contractante posibilitatea de a reglementa modul de folosință al bunurilor ce formează obiectul dreptului de proprietate, în conformitate cu interesul general.

Instanța europeană nu numai că a stabilit normele care, cuprinse în art. 1 din Protocolul nr. 1 Adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, determină conținutul protecției dreptului de proprietate în cadrul sistemului european de apărare a drepturilor omului, dar a fost întotdeauna preocupată în jurisprudența sa de a pune în evidență și raportul dintre aceste norme.

Astfel, a statuat în mod constant că dacă prima normă are caracter general, prin aceea că enunță principiul respectului dreptului de proprietate, celelalte două – posibilitatea privării de acest drept și, respectiv, supunerea exercițiului său anumitor condiții – nu reprezintă altceva decât aplicația celei dintâi.

Așadar, raportând aceste remarci ale instanței europene la caz, se poate afirma în mod cert, că nimic nu-i împiedică pe administratorii autorizați ca să prezinte probe instanței de insolvabilitate, prin care să demonstreze culpa membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil în cauzarea stării de insolvabilitate a debitorului insolvabil.

În altă ordine de idei, Completul accentuează că potrivit art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs, în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În continuare, instanța de recurs reține și incidența prevederilor art. 118 alin. (1) și art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, potrivit cărora, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, or circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În această ordine de idei, este relevant faptul că în motivarea cererii de recurs, recurentul nu a indicat și nu a specificat careva circumstanțe și norme de drept material și procedural, asemănătoare celor menționate supra și nu a prezentat probe concludente și pertinente ce ar combate circumstanțele constatate de prima instanță.

De asemenea, este de conturat că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii, prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (*Rebait și alții contra Franței din 25 februarie 1995, nr. 26561/1995*).

Astfel, deoarece la examinarea recursului nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept ce ar confirma ilegalitatea încheierii contestate și care ar duce la casarea acesteia, Colegiul statuează că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. art. 426 alin. (3), 427 lit. a), 428 alin. (1), 238-241 Cod de procedură civilă, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ și în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de administratorul autorizat Breahnă Filip.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 28 noiembrie 2024, emisă în cadrul procesului de insolvabilitate, intentat față de SRL „Cuzneț Food”, la cererea administratorului autorizat - Breahnă Filip, cu privire la încasarea remunerației pentru exercitarea funcției de administrator provizoriu și de lichidator al SRL „Cuzneț Food”.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului,
judecător Sîrbu

Victoria

Judecători
Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei